

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 495/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. D., K., zastúpeného obchodnou spoločnosťou I. s. r. o., K., v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. R. R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 32 K 33/2010-23 z 11. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2012 doručená sťažnosť Ing. P. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 32 K/33/2010-23 z 11. júla 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Okresný súd napadnutým uznesením odmietol návrh sťažovateľa na vyhlásenie konkurzu na dlžníka D. s. r. o., M. (ďalej len „dlžník“), z dôvodu, že sťažovateľ nepreukázal pohľadávky odôvodňujúce platobnú neschopnosť dlžníka, keď nepredložil doklady preukazujúce, že ako veriteľ vyzval dlžníka na zaplatenie pohľadávky v zmysle § 11 ods. 3 v spojení s § 12 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Pred vydaním napadnutého uznesenia okresný súd uznesením č. k. 32 K/33/2012-13 z 22. júna 2012 vyzval sťažovateľa na predloženie písomnej výzvy, ktorou sťažovateľ alebo druhý veriteľ označený sťažovateľom vyzval dlžníka na zaplatenie pohľadávky uvedenej v návrhu na vyhlásenie konkurzu. Sťažovateľ na základe tejto výzvy okresného súdu ako dôkaz doručenia takejto výzvy predložil platobný rozkaz Okresného súdu Košice I z 22. októbra 2010 sp. zn. 9 Rob/154/2010, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 13. novembra 2010, ako aj upovedomenie o začatí exekúcie z 29. marca 2011, exekučný príkaz na vykonanie exekúcie z 19. apríla 2011 a oznámenie o stave exekučného konania zo 4. mája 2011.

Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd v jeho konkurznej veci právne pochybil, pretože nebol daný dôvod na to, aby ho vyzýval na doplnenie návrhu, a už vôbec nie, aby ho odmietol z dôvodu, že doručený platobný rozkaz nepovažoval za výzvu dlžníkovi v zmysle ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Podľa názoru sťažovateľa zákon o konkurze a reštrukturalizácii nijako nešpecifikuje spôsob, akým má veriteľ dlžníka vyzvať na zaplatenie pohľadávky, zakotvuje len písomnú formu takejto výzvy. Sťažovateľ tvrdí, že *„platobný rozkaz vydaný súdom sám o sebe preukazuje, že dlžník bol riadne zo strany mojej osoby ako veriteľa písomne vyzvaný na zaplatenie, a to okrem predžalobnej výzvy, aj prostredníctvom samotného platobného rozkazu, ktorý bol dlžníkovi ako žalovanému doručený spolu s mojou žalobou.*

Mám za to, že samotný platobný rozkaz je forma výzvy veriteľa voči dlžníkovi, ktorá v každom prípade plní účel ustanovenia § 11 ods. 3 ZoKR, Z uvedených dôvodov nepovažujem postup súdu, ktorým zamietol môj návrh zo dňa 7. júna 2012 z dôvodu nedodržania dikcie ustanovenia § 11 ods. 3 ZoKR za opodstatnený, keď z mnou predložených dôkazov do konkurzného konania jasne vyplýva, že platobný rozkaz musel byť dlžníkovi riadne doručený, keďže sa tento stal právoplatný a Občiansky súdny poriadok nepripúšťa náhradné doručovanie platobného rozkazu (okrem zmenkového platobného rozkazu)...

Účelom zakotvenia povinnosti veriteľa adresovať dlžníkovi písomnú výzvu v zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 ZoKR je eliminácia takých prípadov, kedy by veritelia podávali návrhy na vyhlásenie konkurzu bez toho, aby bol dlžník preukázateľne informovaný o svojom záväzku a dostal možnosť tento záväzok splniť. Pritom nie je podstatné, akým spôsobom bol dlžník informovaný o pohľadávke a vyzvaný na jej uhradenie. Nie je podstatné, či bol vyzvaný prostredníctvom neformálnej výzvy na zaplatenie alebo prostredníctvom platobného rozkazu, ktorý v tomto prípade považujeme za kvalifikovanú výzvu.“

Sťažovateľ považuje spôsob, akým konajúci súd vyložil a následne aplikoval § 11 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii za mechanickú a formalistickú aplikáciu právnej úpravy, ktorá nezodpovedá ústavným požiadavkám na aplikáciu práva. Svoju argumentáciu podopiera odkazom na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 26/2010), resp. Ústavného súdu Českej republiky (napr. IV. ÚS 1735/07, PL. ÚS 33/97). Rovnako poukazuje na formalizmus okresného súdu pri vyhodnocovaní skutočnosti, že ani upovedomenie o začatí exekúcie nemožno považovať za výzvu na plnenie v zmysle označeného ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V tejto súvislosti uvádza, že nútený „výkon tohto súdneho rozhodnutia je predovšetkým realizáciou môjho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy (vid' napr. III. ÚS 266/07). Preto Upovedomenie o začatí exekúcie je potrebné považovať za ďalšie pokračovanie procesu vymáhania mojej pohľadávky voči dlžníkovi a je len ďalším dôkazom, toho, že bolo učené zadosť zákonnej dikcii ustanovenia § 11 ods. 3 ZoKR a že bol dlžník dostatočne informovaný o mojej pohľadávke a vyzvaný na jej zaplatenie...

Mám za to, že postupom a rozhodnutím porušovateľa, t. j. Okresného súdu Nitra bolo porušené moje základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Podotýkam, že v uznesení zo dňa 22. júna 2012 navyše konajúci súd svoje rozhodnutie o odmietnutí môjho návrhu vôbec neodôvodnil. Súd sa iba obmedzil na citáciu ustanovenia § 11 ods. 3 ZoKR bez toho, aby vysvetlil, prečo platobný rozkaz nepovažuje za dostatočný dôkaz v zmysle predmetného ustanovenia a uviedol o aké ďalšie dôkazné prostriedky mám svoj návrh doplniť, aby som vyhovel požiadavke súdu formulovanej v uznesení. Takéto uznesenie možno označiť ako svojvoľné, arbitrárne a týmto postupom mi konajúci súd fakticky odňal moje právo konať pred súdom. V uznesení zo dňa 11. júla 2012 súd vec celkom zjavne nesprávne právne posúdil a neumožnil mi tak realizovať práva, ktoré mi vyplývajú zo ZoKR.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd bolo porušené v konaní Okresného súdu Nitra vo veci vedenej pod sp. zn. 32 K 33/2012.

Okresný súd Nitra je povinný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € a nahradiť sťažovateľovi trovy súdneho konania vo výške 323,50 €, s tým, že trovy konania uhradí priamo na účet právneho zástupcu sťažovateľa, všetko do dvoch (2) mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že prípadné porušenie práva na súdnu ochranu podľa siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru je potrebné posudzovať spoločne a niet medzi nimi zásadných odlišností.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j.

s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokúvaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s výkladom § 11 ods. 3 v spojení s § 12 ods. 2 a 14 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vykonaným okresným

súdom v jeho právnej veci, predovšetkým s „*formalistickým prístupom*“ okresného súdu, ktorý nepovažoval doložený platobný rozkaz ukladajúci dlžníkovi zaplatenie peňažnej pohľadávky, resp. upovedomenie súdneho exekútora o začatí exekúcie takejto pohľadávky za výzvu na jej zaplatenie podľa § 11 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Podľa § 11 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii veriteľ je oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak môže odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť svojho dlžníka. Platobnú neschopnosť dlžníka možno odôvodnene predpokladať vtedy, ak je dlžník viac ako 30 dní v omeškaní s plnením aspoň dvoch peňažných záväzkov viac ako jednému veriteľovi a bol jedným z týchto veriteľov písomne vyzvaný na zaplatenie.

V zmysle § 12 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii návrh veriteľa na vyhlásenie konkurzu musí obsahovať aj skutočnosti, z ktorých možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka, ako aj označiť svoju pohľadávku 30 dní po lehote splatnosti a označiť ďalšieho veriteľa s pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti. K návrhu je veriteľ povinný pripojiť listiny, ktoré dokladajú jeho pohľadávku označenú v návrhu, pričom označené ustanovenie ďalej bližšie konkretizuje, ktorými listinami môže navrhovateľ pohľadávku doložiť.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak súd zistí, že návrh na vyhlásenie konkurzu spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, najneskôr do 15 dní od doručenia návrhu rozhodne o začatí konkurzného konania. Inak v rovnakej lehote uznesením navrhovateľa poučí o nedostatkoch návrhu a vyzve ho, aby tieto nedostatky v lehote 10 dní odstránil. Ak tak navrhovateľ neurobí, súd návrh odmietne najneskôr do 15 dní po tom, čo uplynula lehota na odstránenie nedostatkov. Inak v rovnakej lehote rozhodne o začatí konkurzného konania. Voči uzneseniu o odmietnutí návrhu odvolanie nie je prípustné. Uznesenie o začatí konkurzného konania alebo uznesenie o odmietnutí návrhu súd doručí navrhovateľovi a dlžníkovi; uznesenie o odmietnutí návrhu súd nezverejňuje v Obchodnom vestníku.

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„Súd zistil, že návrh na vyhlásenie konkurzu podaný navrhovateľom – veriteľom nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti.

Súd zistil, že navrhovateľ nepreukázal pohľadávky odôvodňujúce platobnú neschopnosť dlžníka, keď nepredložil doklady preukazujúce, že veriteľ, ktorému je dlžník v omeškaní s plnením peňažného záväzku viac ako 30 dní, vyzval dlžníka na zaplatenie pohľadávky v zmysle § 12 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 3 ZoKR.

Navrhovateľ súdu predložil Upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 29. 3. 2011 vydané v exekučnom konaní oprávneného - navrhovateľa voči povinnému - dlžníkovi súdnym exekútorom JUDr. Mgr. Andrejom Dembickým. Podľa záveru súdu za výzvu v zmysle § 11 ods. 3 ZoKR v žiadnom prípade nemožno považovať výzvu súdneho exekútora na zaplatenie formulovanú v upovedomení o začatí exekúcie, nakoľko exekútor nie je osoba splnomocnená veriteľom na vymáhanie pohľadávky veriteľa, teda nekoná v mene veriteľa, ale je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych rozhodnutí. Navrhovateľ teda nepreukázal, že on alebo iný veriteľ označený v návrhu vyzval dlžníka na zaplatenie pohľadávky, s ktorou je 30 dní po lehote splatnosti.

Zo zisteného skutkového stavu veci súd konštatuje, že navrhovateľ nepreukázal to, že možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka a to s poukazom na § 11 ods. 3 a 12 ods. 2 ZoKR.

Na základe uvedených skutočností súd rozhodol podľa § 14 ods. 1, veta tretia ZoKR tak, že návrh na vyhlásenie konkurzu na dlžníka odmietol.“

Ústavný súd reagujúc na sťažovateľom formulované dôvody podania sťažnosti, ktoré spočívajú v spochybnení výkladu realizovaného okresným súdom, predovšetkým pripomína, že jeho úlohou nie je pôsobiť ako tzv. ďalšia (mimoriadna) inštancia všeobecného súdnictva a poskytovať ochranu pred skutkovými a/alebo právnymi omylmi všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Výklad a aplikácia zákonov (v danom prípade OSP) patrí

do právomoci všeobecných súdov, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu do neho zasahovať. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

V danom prípade okresný súd odmietol návrh na vyhlásenie konkurzu z dôvodu nepreukázania jedného z predpokladov vyžadovaných označenými ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Dôvody svojho rozhodnutia okresný súd riadne a zrozumiteľne vysvetlil. K výhradám o formalistickom prístupe okresného súdu ústavný súd poznamenáva, že konštrukcia zákona o konkurze a reštrukturalizácii v úvodnej fáze konania – t. j. pri rozhodovaní o tom, či sa konkurzné konanie začne alebo bude návrh na vyhlásenie konkurzu ešte pred jeho začatím odmietnutý – spočíva na zásade posudzovania náležitostí návrhu na vyhlásenie konkurzu predovšetkým po formálnej stránke s cieľom vyhodnotiť, či návrh na vyhlásenie konkurzu je dostatočným podkladom na začatie konkurzného konania, ktoré predchádza vyhláseniu samotného konkurzu, prípadne vydaniu iného rozhodnutia, s ktorým zákon o konkurze a reštrukturalizácii počíta. Prípustnosť vyššej miery formalizmu pri skúmaní náležitostí návrhu odôvodňujú aj striktné (zákonom určené) lehoty, v ktorých má okresný súd o návrhu na vyhlásenie konkurzu rozhodnúť, t. j. do 15 dní od doručenia návrhu, prípadne do 15 dní po tom, ako uplynula lehota na odstránenie nedostatkov návrhu (§ 14 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Navyše, pri posudzovaní únosnej miery formalizmu je vždy potrebné rozlišovať, či ide o procesné pravidlá (podmienky), alebo práva hmotnej povahy. Procesné podmienky, o ktoré ide v danom prípade, nemožno obmedzovať na splnenie účelu, teda materiálne. Súčasne sa žiada uviesť, že odmietnutím návrhu veriteľ nestráca právo podať

nový (skompletizovaný) návrh na vyhlásenie konkurzu a konajúci súd je povinný navrhovateľovi vrátiť preddavok na úhradu odmeny a výdavkov predbežného správcu zložený pred podaním návrhu, ktorý bol odmietnutý.

Ústavný súd konštatuje, že odmietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu z dôvodu, že podľa § 11 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii neboli sťažovateľom doložené listinné dôkazy preukazujúce skutočnosť, že dlžník bol niektorým z veriteľov označeným v návrhu na vyhlásenie konkurzu písomne vyzvaný na zaplatenie splatných pohľadávok, aj keď pri ňom posúdenie zákonom vyžadovaných predpokladov okresný súd vykonal z formálnych hľadísk, v konečnom dôsledku nedosahuje takú intenzitu, ktorá je potrebná na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a tým ani na zrušenie napadnutého uznesenia prostredníctvom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu.

Po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu preto ústavný súd konštatuje, že okresný súd dostačujúco odôvodnil svoje rozhodnutie, vychádzal z racionálnych argumentov, nepopierajúc pritom účel a zmysel aplikovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a preto jeho závery možno z ústavného hľadiska považovať za udržateľné. Ústavný súd tiež poznamenáva, že v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti už podobný prípad posudzoval, pričom aj pri ňom dospel k obdobným právnym záverom (m. m. III. ÚS 85/2012).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom okresného súdu, ešte sama osebe viesť nemôže k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Podľa názoru ústavného súdu realizovaná interpretácia dotknutých právnych predpisov okresným súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti. Okresný súd v posudzovanej veci použil relevantné právne normy a vyložil ich ústavne akceptovateľným spôsobom. Preto obsah napadnutého uznesenia neporušuje označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru. Vzhľadom na to ústavný súd dospel k záveru, že predmetná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a je na mieste ju odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

S prihliadnutím na uvedené rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012